

Sygn. akt III KK 374/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **P. P.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 220 § 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 10 lutego 2022 r.

wniosku obrońcy P. P. o przyznanie kosztów pomocy prawnej
na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 626 § 2 k.p.k., § 17 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5, § 17 ust. 2 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 2 pkt 1 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18)

postanowił:

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz P. P. kwotę 1260 (jeden
tysiąc dwieście sześćdziesiąt) zł, tytułem zwrotu poniesionych
kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem o sygn. III KK 374/20 wydanym na rozprawie w dniu 1 lipca 2021 r. oddalił, jako oczywiście bezzasadną, kasację wniesioną przez prokuratora na niekorzyść m.in. P. P. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 1 września 2020 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II K [...]. Wyrokiem tym P. P.

został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 220 § 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd Najwyższy obciążył jednocześnie Skarb Państwa kosztami procesu za postępowanie kasacyjne.

Pismem z dnia 20 października 2021 r. adw. D. L. G.-A., obrońca P. P., wniosła „o przyznanie zwrotu kosztów za obronę w/w postępowaniu wg stawek za obronę z urzędu powiększonych z uwagi na złożoność sprawy”.

Sąd Najwyższy w dniu 22 grudnia 2021 r. zwrócił się do adw. D. G.-A. o podanie czy w sytuacji, gdy w sprawie o sygn. III KK 374/20 była obrońcą z wyboru oskarżonego P. P., wniosek o przyznanie kosztów za obronę „według stawek za obronę z urzędu” nie jest wynikiem omyłki co do postulowanego sposobu obliczenia należności. W odpowiedzi adw. D. G.-A. ponownie wniosła „o przyznanie zwrotu kosztów za obronę w/w postępowaniu wg stawek za obronę z urzędu powiększonych z uwagi na złożoność sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Jak wyżej zaznaczono, w postanowieniu w przedmiocie wniesionej w niniejszej sprawie kasacji wskazano, że koszty procesu za postępowanie kasacyjne ponosi Skarb Państwa. Koszty te obejmują m.in. wydatki strony z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.). Zatem należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz P. P. określoną kwotę tytułem poniesionych przez niego kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym. Skoro obrońca konsekwentnie wskazywała, że niezależnie od sposobu jej ustanowienia koszty te należy ustalić według stawek za obronę z urzędu, w tym względzie znalazły zastosowania unormowania zawarte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18 – dalej: rozporządzenie). Należało uwzględnić, że obrońca P. P. sporządziła pisemną odpowiedź na kasację prokuratora, wnosząc o jej oddalenie oraz wzięła udział w rozprawie kasacyjnej. Przy braku określenia w rozporządzeniu wynagrodzenia za pierwszą z tych czynności uznano, że swoim charakterem jest ona najbardziej zbliżona do

sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji (§ 5 rozporządzenia), wobec czego wynagrodzenie określono na kwotę 360 zł (§ 17 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia). Do obrony oskarżonego na rozprawie kasacyjnej zastosowanie miał § 17 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia, określający wynagrodzenie za tę czynność na kwotę 600 zł. Wypadało zgodzić się z obrońcą, że jej nakład pracy w sprawie był wyższy niż przeciętnie, analogicznie jak w przypadku obrońcy współoskarżonego M. R., co szerzej wykazano w postanowieniu zasądzającym koszty na rzecz tego oskarżonego (k. 72-73 akt SN). Dlatego zgodnie z § 4 ust. 2 pkt 1 i 4 rozporządzenia kwotę 600 zł podwyższono do kwoty 900 zł, uznając, że podwyższenie stawki powinno nastąpić w odniesieniu do jednej, wyżej opłacanej czynności obrończej. Dało to łącznie kwotę 1260 zł jako należne P. P. koszty obrony w postępowaniu kasacyjnym, przy czym w sytuacji, gdy obrońca nie była wyznaczona z urzędu, odstąpiono od podwyższenia tej kwoty o kwotę podatku od towarów i usług (§ 4 ust. 3 rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

a.s.